

«Tā es te dragāju 120 km dienā!»

Pastnieces Ilutas Pugačas 24 stundas stopkardros

#SIF_MAF2022

Iluta Pugača beigusi Tilžas vidusskolu, pēc vidusskolas beigšanas sākusi darbu VAS «Latvijas Pasts» Tilžas pasta nodaļā, vēlāk strādājusi citās Balvu apkārtnes pasta nodaļās – Vectilžā, Sudarbē, Krišjānos, Golvaros dažādos amatos: gan priekšniece–operatore, gan pastniece. Pēc pastu optimizācijas, slēdzot Golvaru pasta nodaļu, darbu uzsākusi Bērzpils pasta nodaļā, kur strādā joprojām par pastniece–automobiļa vadītāju. Izmanto izaugsmes iespējas, apmeklējot VAS «Latvijas Pasts» piedāvātos kursus. Saņēmusi vairākas reizes abonēšanas kampaņas balvu, ierindojoties kādā no 1. līdz 10. vietai, kā arī atzinību par preču tirgošanu.

Rīts kā normālam lauku cilvēkam

Es ceļos katru rītu apmēram no plkst. 5.00 līdz plkst. 6.00, atkarībā no situācijas. Tad es daru lauku darbus, slaucu govī, reizēm vedu nodot pienu. Tā kā visi normāli lauku cilvēki! Apskatu un papriecājos par savām puķēm, paravēju. Kad viss apdarīts, ir jau kādi plkst. 8.00, es uzfrīšinos, pabrokastoju un dodos 12 km uz pastu, kur plkst. 9.00 sākas pasta gaitas. Reizēm pa ceļam kāds uzzvana un vēlas samaksāt par elektrību, grib nopirkt aploksni un marku vai kādu preci, ko mēs pastā tirgojam.

120 km dienā ar vairāk nekā 100 pastkastēm

Jā, es vedu visu – maizi, sāli, zāles, grāmatas no bibliotēkas. Pastnieka profesija sevī ietver arī citas profesijas. Pastnieks reizēm ir arī elektriķis, dakteris, psihologs...

Kad pēc plkst. 9.00 tiek atvests pasts, to sašķiroju – saloku, sarakstu pēc saraksta, ko kurš ir abonējis, ņemot vērā pasta piegādes maršrutu. Tās ir avīzes, žurnāli, paciņas. Viss ir salikts, un plkst. 11.00 es izbraucu. Ir tikai jāzina, kur kurš cilvēks dzīvo. Atceros, ka tad, kad pirmo reizi vedu pastu, sev kladē rakstīju, kura māja, kā izskatās pastkaste, lai neko nesajauktu. Tā sanāk, ka citiem vedu presi, bet pašai lasīt nemaz tā nesanāk. Bet avīzes un žurnālus pasūta arī jauni cilvēki, kuriem patīk pašķīstīt, patūrēt rokās žurnālu, ne tikai internetā lasīt.

Interesantākais sūtījums ir, piemēram, dzīvas bites, ko, izrādās, arī sūta pa pastu! Bites sūta no vienas vietas uz citu vietu tepat Latvijā. Pacīnai ir speciāli caurumiņi. Bites sūta tikai pavasarī. Es jau esmu pieradusi, bet, kad pirmo reizi sūtīja, bija ļoti karsts laiks, un es to paciņu visu laiku uzmanīju – skatījos un klausījos, vai iekšā san... Sanervozējusies aizvedu saimniekam un prasīju, vai ar bitēm viss kārtībā. Viņš teica – jā, protams!

Daudz paciņu ir no Aliexpress. Ir paciņas, kas jāpiegādā uz māju, ja cilvēks ir zvanījis uz pasta nodaļu un tā lūdzis, un ir tādas, kam jānāk pakal pašiem. Ir tādas paciņas, par kuru piegādi jāmaksā, kā arī ir jau apmaksātas.

Lai piegādātu cilvēkiem pastu, katru dienu es nobraucu vidēji 120 kilometrus. Katru dienu sanāk ievietot pastu vairāk nekā 100 kastītēs, bet vispār to manā pārziņā ir ap 200. Man ir savs maršruts pa apdzīvotajām vietām, lai vienā vietā nav jābrauc vairākas reizes. Arī cilvēki jau ir ieradusi un gaida, cikos būs klāt pasts. Kad ir aizputināts vai dubļi, vai notiek kaut kas ar mašīnu, ja es stundu kavēju, cilvēki jau sāk zvanīt un jautāt, kas ir noticis. Tas ir tā patīkami! Liekas, tu brauc, un brauc, bet patiesībā tevi gaida.

Pastam ir plašs preču klāsts, kas man katru dienu ir līdzi, un cilvēki ir priecīgi, ka var nopirkt pulveri, ziepes, kafiju vai cepumus. Ir arī tā, ka cilvēki palūdz atvest no aptiekas zāles vai no veikala maizīti. Es labprāt arī izpalīdzu – braucot no rīta uz darbu agrāk, piestāju pie veikala un nopērku sūtījumus. Vēlāk es to nevaru izdarīt, jo mums ir arī kontrollaiki, GPS, kur redz, kur mēs braucam, lai piegāde notiek kvalitatīvi un darba laikā. Pasta piegādes laikā cilvēki mani sagaida un saņem savus sūtījumus.

No Bērzpils vispirms es vienmēr braucu uz Solu. Šeit vasarā ceļš ir labs, bet šķīdonī var iebraukt tikai līdz konkrētai vietai, bet tālāk jāiet kājām. Kā tu nepiegādāsi avīzi, ja cilvēks to ir pasūtījis, maksājis? Balvu novada avīze «Vaduguns» ir tā, ko cilvēki gaida. Tāpat pensija ir jānes. Fitness sanāk ne pa jokam. Cik šādā nostūrī cilvēkam ir prieka? Lai vismaz avīze ir tā, ko sagaidīt! Bet pēdējos gados šis ceļš kādas divas nedēļas tikai nav izbraucams līdz galapunktam, kas saucas *Sola da gola!* Te beidzas ceļš, un tālāk sākas purvs.

Re, uz ceļa čūska! Tikai žēl, ka sabraukta... Kā man patīk fotografēt čūskas! Ļoti! No suņiem es arī nebaidos, visi mani pazīst un ir draugi.

Visus ceļus es jau zinu no galvas. Nu jau ir 31 gads, kā es strādāju pastā. Laikam esmu aizsēdējusies. Sāku kā «drusku pastrādāt» Tilžā pa vasaru, un tas drusku jau ir 31 gadu. Man ļoti patīk savs darbs! No malas pasta darbs gan jau izskatās savādāk, bet patiesībā ir pavisam citādi. Oi, tur pastnieks brauc mašīnā svilpodams, vizinās! Tā nemaz nav! Man ir jāizkāpj no mašīnas nez cik reižu, ieliekt pastkastē avīzi.

Tālāk dodos uz Zosuļiem, tad Krišjāņiem, Laimu un darbu beidzu savā dzīvesvietā Golvaros. Uz Krišjāņiem tagad ir noasfaltēts ceļš, un gribas braukt ātri. Tikai jāskatās spidometrā, lai nepārkāptu ātrumu! Vienreiz policija stāv uz ceļa tālumā, es paskatos spoguļi, sapucējos un pārbraucu ceļa pretējā malā, lai ieliktu avīzi kastītē, izdaru un braucu. Notur, pārbauda, viss kārtībā un jautā, vai es bēgusi no viņiem, ka pretējā ceļa malā iebraukusi. Kad pateicu, ka es esmu pastniece, novēlēja laimīgu ceļu un atvadījās.

Man pavasarī sākas kā jauns posms. Liekas, tūlīt viss kusīs, ceļi būs neizbraucami, bet tas viss tik ātri paiet. Sāk augt zāle, plaukt koki, un, katru dienu braucot, tu redzi šīs pārmaiņas. Skatoties uz ceļu, var vērot arī dabu. Man patīk būt cilvēkos, kontaktēties.

Ir tā, ka vecas tantes dzīvo katra savā nostūrī, tikai sazanās, te viena saslīgst, otra lūdz no viņas pastkastē paņemt un aizvest zāles, ko ielikt otrai pastkastē. Arī tā notiek. Reizēm liekas, ka pastnieks ir kā pēdējā cerība. Manā darbā priecē fakts, ka tu esi vienkārši pastnieks, bet cik daudz cilvēku dienas laikā tev pasaka labdien, paldies. Citos darbos varbūt tā nemaz nenotiek. Tu esi parasts cilvēks, tu ieēj mājā, un par tavu ierašanos priecājas!

Piemēram, ja es aizbraucu uz kādu pasākumu Balvos kaut vai plkst. 21.00, neviens nesaka, ka Iluta ieradusies. Pastniece atbraukusi! Tas ir kā zīmogs visam mūžam.

Vissmiekīgākais gadījums no darba palicis prātā, ka vienreiz Krišjāņu pusē es atvedu avīzi, sasveicinājos ar onkuli. Viņš jautā, kas es tāda esot, ka mani nepazīstot, uzlikšot brilles, paskatīšoties. Onkulis uzliek brilles, kurām nav neviena stikliņa, un saka – ā, pastniece! Tanī mirklī es nevarēju vien beigt smieties.

Kononos ir tāda tante Velta Voite, kura 82 gados ada rakstainus cimdīņus un man tos dāvina katros svētkos. Vasarā katrs grib parādīt savas puķes vai teliņu, parunāties. Bet man nav tam laika... Rudeņos cienā ar āboliem. Vispār pēc kovida visi tādi atsvešinājušies, tikai telefonu kontakti... Visi bija kā nobijušies. Tikai tagad sāk pamazām atvērties.

Man ļoti patīk, ka pastkastīte ir skaisti noformēta, interesanta, ja redzu, ka ir uzlikta jauna, uzrakstu zīmīti un pasaku paldies, cik skaista pastkaste. Cilvēki noformē, puķes iestāda pie pastkastītes. Man parasti līdzi ir ūdens. Ja pie pastkastēm ir novietotas puķes podiņos, ja es redzu, ka tās ir sausas, es uzleju ūdeni. Ja cilvēks tur ir nolīcis puķi, tāpat lai priecētu mani. Puķei gribas dzert, man tā ir jāpadzirdina. Pirms pāris dienām man bija vārda diena, un pie pastkastītēm mani gaidīja nolikti ziedi, dāvanu maišiņi! Vai nav sirsniņi un jauki?

Tā ir sanācis, ka pastu vedu arī uz savām dzimtajām mājām, kur dzīvo mans brālis ar ģimeni. Sanāk apciemot, garām skrienot, bet bieži. Kamēr mamma bija dzīva, bija savādāk, šobrīd ir citāda sajūta. Reizēm es iebraucu pie mammas kapos, apkopju vai puķes atvedu. Un te ir tāds tā sauktais Čan-gaļu kalns, patiesībā tam nemaz nav nosaukuma. Man te bērniņā patika uzkāpt, tas likās tik liels, apkārt tāds plašums, gaudi, apļauts, sajūta, ka tu esi pāri visam, mājas zemāk. Bet tagad krūmi pieauguši, nav plašuma...

Tā es te dragāju. Citreiz tieku mājās apmēram plkst. 16.00, citreiz plkst. 18.00, atkarībā no dienas darba apjoma. Ja ir pensiju maksāšana vai ziemā aizputināti ceļi, tad jau sanāk garāka darba diena.

Daudz kolēģu ir pamainījušies pa šo laiku, bet šobrīdējā komanda jau ilgāku laiku esam kopā, sastrādājušies. Mums ir grupa *WhatsApp*, un ziemā, kad ir aizputināts, mēs vienmēr uzrakstām, ka esam mājās, ka viss kārtībā. Pēdējā pastkastīte ir gaisma tuneļa galā.

Atbraucu mājās, it kā varētu kaut ko ieēst, bet citreiz esi tā nogājies, ka pat ēst negribas. Kaut ko paēst es paņemu līdzi, protams, kādu sviestmaizi. Gadu gaitā organisms ir pieradis, ka ļoti negribas ēst.

Mani reizēm tantiņas arī pacienā ar kafiju vai konfektiem, un es fiksi izdzeru krūzīti, jo nav laika sēdēt un plāpāt, kaut gan ikdienā es dzeru tēju, ne kafiju.

Vakars lauku darbos

Mājās mani gaida mani lauku darbiņi – kā tagad vasarā un rudenī puķes, zāles pļaušana, ik uz stūra kaut kas jāravē, jākonservē. Reizēm arī šādi tādi pasta darbiņi vakarā jāsadara. Kādreiz uz kādu pasākumu aizbraucu. Visu paveicu, ir jau vēls un ap plkst. 23.00 vai vēlāk gribas gulēt. Man nav problēmu ar aizmigšanu. Man liekas, ka es vēl neesmu gultā, kad esmu jau aizmigusi. Tiklīdz tu vakarā aizver acis, tu nospried, ka vairs nedarīsi neko, bet, tiklīdz atver, tā atkal viss no gala...▼

Teksts – Ineta Atpile-Jugane
Foto – Arita Atpile-Dona

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.
Par projekta «24 stundas stopkardros»
(Nr. 2022.LV/RMA/03) rakstu saturu atbild
b-ba «Latgolys entuziastu grupa Bīldis»».

MAF
Mediju atbalsta fonds